

Bucură-te Izvor, de Viață dător!

Izvorul Tămăduirii

7 IANUARIE 2018

Foaie religioasă de spiritualitate pentru întărire sufletească

NR. 1 (726) † ANUL XV

SF. PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Sfântul Ioan a fost Prooroc și Înaintemergător față de Mântuitorul Iisus, în toată viața și strădania lui. Mai întâi, Sfântul Ioan este pecetluit cu această chemare încă de la venirea lui pe lume, printr-o naștere minunată și vestit de înger (Luca 1, 17, 76); apoi, încă de foarte tânăr, el este un Prooroc al pocăinței. El iubește înfrânarea și viața aspră din pustia Iordanului. Aici trăiește el, predică, mărturisește și botează în Iordan, pe cei care cred în el (Luca 3,1-6; Matei 3, 2-6). Predica lui era: schimbarea vieții, întoarcerea la Dumnezeu și împăcarea cu El, pentru a primi viața nouă pe care o aduce Împărăția lui Mesia: „Pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 3, 2). El este cel dintâi care face ceea ce predica, prin înfrânarea și viața grea pe care o duce. Îmbrăcat în haină aspră, de păr de cămilă, nemâncând pâine, nici bând vin (Matei 3, 4; Luca 7, 33), hrănindu-se doar cu plante și miere sălbatică, ca un adevărat înger în trup, cum îl arată unele icoane.; Botezul lui Ioan nu era botezul nostru al creștinilor. El însuși făcea deosebirea între cele două botezuri: „Eu vă botez cu apă spre pocăință. Mesia vă botează cu Duh Sfânt și cu foc, spre mântuire” (Matei 3, 11). Sfântul Ioan cere „roadă vrednică de pocăință” (Matei 3, 8), dragoste de oameni, milostenie, dreptate,

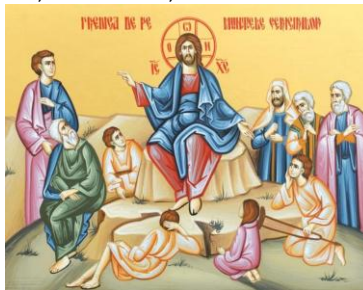

omlenie, osândind pe făcătoarele care-l ispiteau, căroră el le spunea „pui de viperă” (Matei 3, 7); atât de mare faimă de prooroc al Domnului își atrăsese Ioan, că mulți se întrebau: „Nu cumva Ioan este Hristos-Mesia?”. Iar Ioan le răspundea: „Nu sunt eu Hristos. Eu sunt glasul celui ce striga în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui. Sunt solul trimis să gătesc calea înaintea Lui. Eu vă botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L știți. Care este mai mare decât mine și eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui. Și tocmai pentru aceasta am venit, botezând cu apă, ca El să fie cunoscut în Israel” (Ioan 1, 31). Mântuitorul însuși cinstește pe Sfântul Ioan, ca pe un adevărat Prooroc al Domnului. Vorbind despre Ioan, Mântuitorul spune: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? Un prooroc? Da, vă spun, dar și mai mult decât un prooroc. Adevăr vă spun că, între cei născuți din femeie, nu s-a sculat unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11, 7-11). Iar dovada cu fapta este ca Iisus S-a lăsat botezat de Ioan, în Iordan. În toată Evanghelia, de altfel, Ioan este pentru Mântuitorul, un martor al lui Dumnezeu, de mare încredere; momentul de culme, din viața Sfântului Ioan a fost, însă, momentul când, botezând, Ioan descoperă, în sfârșit, pe Mesia, în persoana Domnului Iisus Hristos.

TAINA POCĂINȚEI

- Duminica după Botezul Domnului -

De multe ori spunem cuvintele „pocăiți-vă”, de multe ori auzim cuvinte îndrumătoare la pocăință, chiar cerem de la Domnul nostru Iisus Hristos „ca cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință să o petrecem”. Știm toate lucrurile acestea și bineînțeles că dacă ținem cont că există și o Taină a Pocăinței între cele 7 Taine ajutătoare spre mântuire, trebuie să avem considerație deosebită față de pocăință. Dar știm noi ce este pocăința? Cei mai mulți dintre credincioși cred că pocăința este părerea de rău pentru păcatele făcute. Dar nu este numai atât. Mulți leagă pocăința de căință, dar nu este așa. Pocăința este mai mult decât căința sau tânguirea,

înseamnă mai mult decât părerea de rău pentru păcatele făcute. Înseamnă mai ales părăsirea păcatelor. În împlinirea legii lui Dumnezeu nu este vorba numai de ocolirea răului și păcatului, ci este vorba și de împlinirea binelui. Trebuie să ieșim din nepăsare, să ținem seama de poruncile lui Dumnezeu, să avem pe Dumnezeu în prim-planul vieții noastre, să nu fie Dumnezeu decât la locul care l se cuvine. Mântuitorul nostru Iisus Hristos, trebuie să fie în viața noastră pe primul loc. Și dacă este așa atunci ne raportăm la Dumnezeu, ne ferim de rău și facem binele. Dacă trăiește cineva așa vede zile bune, și dacă nu trăiește așa, vin necazurile peste el pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Este o lucrare în care înlăturăm răul și împlinim binele pentru că omul este creat pentru bine. În Sfânta Evanghelie sunt multe cuvinte ale Domnului Hristos în care suntem chemați să aducem roade bune. Suntem asemănați cu niște pomi care aduc roade bune, după caz. Deci suntem chemați să nu ne mulțumim numai să ne ferim de rău, ci să înmulțim binele. „Ferește-te de rău, dar fa binele! Nu te lasă biruit de rău, ci biruiește răul cu binele”. Iar dacă faci răul, ajungi în nemulțumiri, în neliniște sufletească, în necazurile care vin după călcarea voinței lui Dumnezeu. Mulți dintre credincioși caută să scape de relele pe care le-au făcut și pentru aceasta avem o Sfântă Taină, numită a Spovedaniei sau a Pocăinței, în care ne recunoaștem partea noastră de vină și ne hotărâm să împlinim binele. Spovedania este ajutătoare spre îndreptarea vieții. Pentru că aceasta se înțelege prin pocăință, îndreptarea vieții: „Cel ce a furat să nu mai fure, să lucreze cu mâinile sale, să știe că a furat cândva și să lucreze să aducă roade vrednice de milostenie”. Numai cei ce se pocăiesc în felul acesta intră în Împărăția lui Dumnezeu. Cine nu se pocăiește în felul acesta nu intră în Împărăția lui Dumnezeu pentru că ceea ce intră în Împărăția lui Dumnezeu nu este nimic necurat, nimic spurcat. Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor!

Contribuiți cu 2% din impozitul pe venit la lucrările Bisericii. Nu vă trebuie adevărîță de la serviciu. Completați formularul pe care-l avem.

Timpul, punte peste prăpastia indiferenței

Întotdeauna, în decursul istoriei omenirii, până să se introducă o anumită concepție, au apărut altele noi, făcând ca primele să pară că au căzut în banalitate. O maximă spune: „Mai mult decât fiii tatălui nostru, suntem fiii epocii în care ne-am născut!”. Din păcate, mulți dintre noi, în loc să ne comportăm ca fii duhovnicești ai lui Dumnezeu Tatăl, ne lăsăm înfiați de spiritul epocii în care trăim. În vreme ce lumea, în general, își petrece timpul punându-se la punct cu tot ce este la modă în această viață, adevărații creștini priveghează spre a se învrednici de mântuirea sufletului lor postind și rugându-se lui Dumnezeu cu pocăință. A fi la modă sau a fi creștin? Aceasta este dilema pe care teologii au responsabilitatea duhovnicească de a-i ajuta pe semenii lor să o rezolve ori de câte ori constată că în societatea în care trăiesc apar tentații care riscă să-i îndepărteze cu totul de Dumnezeu. A fi creștin nu este o modă, ci un criteriu sau o condiție în funcție de care putem dobândi mântuirea. A fi creștin nu conferă omului automat statutul de mântuit. Statutul de creștin, foarte strâns legat de formarea caracterului bisericesc, conferă doar dreptul de a se apela la mijloacele de mântuire puse la dispoziție de Biserică, așa cum este cazul Sfintelor Taine. Timpul, ca unitate de măsură, reprezintă o creație a lui Dumnezeu spre folosul oamenilor. Timpul petrecut în lumea văzută este pentru a ne ajuta reciproc, în timp ce în lumea nevăzută - care este o lume în afara timpului și, prin urmare, nu se mai cronometrează - orice măsurătoare încetează. Ceea ce este timpul pentru lumea văzută aceea este eternitatea pentru lumea nevăzută. De altfel, din cauza eternității care caracterizează viața de dincolo, pe aceasta o mai numim „viață veșnică”. Din punct de vedere cronologic, păcatul este o frână în mișcarea pe care omul o execută în timp către Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care în Apocalipsă se spune că diavolul este mânios pentru că „timp nu va mai fi” (Apocalipsa 10, 5). Conștient că timpul în care poate lucra este scurt, întrucât în Cer și iad funcția acestuia încetează (Apocalipsa 12, 12), diavolul încearcă să pună stăpânire pe timpul nostru în lumea aceasta. Mulți dintre noi, cei de astăzi, se plâng că nu mai le ajunge timpul ca să mai și meargă la biserică. Semnul sărăciei nu este lipsa banilor, ci lipsa timpului. Când veți constata că nu vă mai ajunge timpul și veți motiva astfel, acum, la cumpăna dintre ani, puneți-vă întrebarea al cui rob ați devenit. Cui îi acordați timpul dumneavoastră? Astfel, veți ști cine vă este dator. Îndatorați-L pe Dumnezeu! Cred că este cea mai bună investiție. Spre exemplu, dacă vreți să aflați câtă încredere aveți în Dumnezeu, măsurați timpul acordat participării la slujbele Bisericii în duminici și sărbători. Ce motive v-au împiedicat să participați? Sunt ele binecuvântate de Dumnezeu? Dacă, privite din perspectiva lui Dumnezeu sunt mai importante decât participarea la sfintele slujbe, atunci înseamnă că El v-a chemat să le împliniți exact atunci când trebuia să fiți la biserică. Timpul trece repede și este foarte scump. A trecut o clipă, au trecut două, ai făcut pași spre mormânt. Cu timpul care a trecut nu te mai întâlnești. Folosiți timpul în folosul sufletului vostru, pentru viața de dincolo, nu-l pierdeți cu lucruri care nu ajută sufletul. Nu vă irosiți viața. Ea ne este dată spre desăvârșirea sufletului pentru veșnicie. *Slavă Ție, Doamne!*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 10 ianuarie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 12 ianuarie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 13 ianuarie	7 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 14 ianuarie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

ANUL XV

Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin efortul colaboratorilor, am intrat în al **cincisprezecelea** an de apariție săptămânală a acestei foi religioase. Amintim că această *Foaie religioasă săptămânală* se editează din dorința de a transmite credincioșilor problemele parohiei, programul liturgic, dar și alte informații de spiritualitate ortodoxă. Aceste aspecte am încercat anii trecuți să le prezentăm prin cele **725** numere apărute. *Foaia religioasă săptămânală „Izvorul Tămăduirii”* a apărut în data de **15 februarie 2004** din necesitatea de a cunoaște viața Bisericii și Liturghia ca „taine ale Împărăției”, căci întreaga Biserică, atât ca instituție, cât și ca viață, nu are alt fundament, conținut și scop decât acela de a comunica realitatea transcendentă a Împărăției lui Dumnezeu, realizabilă din această lume, prin experiența iubirii și prin comuniune. Se dorește o înțelegere profundă și vie a cuvântului evanghelic, așa cum a fost predat de Însuși Mântuitorul și dimensionat „în duh și adevăr” (Ioan 4, 23) peste spații și în timp, astfel încât să se expliciteze în mod responsabil că duhul comunitar al Bisericii adevărate, păstrat în Ortodoxie, este singurul în măsură să dea timpurilor care vin soluții eficiente problemelor morale și de etică socială. Propunem prin această publicație un misionarism asumat conștient, cu vederi mai noi și juste asupra omului, înțeles nu doar ca întreg, în comuniunea sa ființială cu Dumnezeu, ci și ca parte ce se dăruiește permanent, în sensul comunitar al vieții interpersonale în raport cu semenii. Mesajul acestei *Foi religioase* concentrează ideea și ne ajută să înțelegem: că Biserica nu este o realitate egocentrică, ci o comunitate misionară, lucrătoare prin iubire și slujire, având ca scop mântuirea tuturor. În numele colectivului redacțional, dorim ca lecturarea acestor pagini să ofere odihnă sufletească și folos duhovnicesc în spirit duminical și în sensul cuvintelor scripturistice: „*Veniți la Mine, voi cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*” (Matei 11, 28).

La mulți ani și mulți cititori!

- Redactorii Foii religioase „Izvorul Tămăduirii” -

Cel ce nu se căiește din inimă pentru cele ce a făcut, foarte ușor se întoarce și face iarăși aceleași păcate și chiar și mai multe. Spovedania adevărată trebuie să se facă deci cu acest gând serios și cu hotărârea de a nu mai păcătui, adică să urâm atât de mult păcatul, încât mai bine să preferi să mori decât să mai păcătuiești.

